

BRIEF AAN EEN DERTIENJARIGE

Luc Devoldere

Moet je eens weten wat mij is overkomen? Mijn moeder gaf me vandaag een brief die ze uit de brievenbus had gehaald. Een brief aan mij gericht! Zo'n echte brief met een postzegel erop. En dan nog met de hand geschreven. Wie doet dat nog? Best spannend vond ik het, hem openen. De brief ging zo:

Beste [naam spreker], – Dat ben ik dus.

Waarom ik je deze brief schrijf? En wie schrijft nog brieven?

Jij bent jong, zo'n dertien, veertien, en ik ben oud, bijna achtenzestig. Nochtans weet ik nog goed hoe ik me voelde toen ik jouw leeftijd had. En weet je: in elke volwassene zit nog een jongetje of een meisje verscholen. Ik geloof ook dat je niet echt verandert na je achttiende. Natuurlijk, je leert het spel spelen en je belangrijk voordoen. Maar ik verzeker je: het is een spel. Ook al moet je het ernstig spelen. Maar waarom schrijf ik je eigenlijk? Ik wil het met je hebben over wat vele volwassenen niet hebben gedaan in hun omgang met kinderen, of ze nu ouder zijn of leraar. Trouwens, ik heb zelf achttien jaar lesgegeven. En ik heb drie kinderen. Een Italiaanse schrijfster, die stierf in 1991 in Rome (ik weet zeker dat je op je smartphone, die je waarschijnlijk net hebt gekregen, kunt vinden over wie ik het heb), heeft ooit dit geschreven:

“Wat de opvoeding van kinderen betreft, geloof ik dat men ze niet de kleine deugden moet aanleren maar de grote. Niet de spaarzaamheid maar de generositeit en de onverschilligheid tegenover geld; niet de voorzichtigheid maar de moed en het minachten van het gevaar; niet de sluwheid maar de oprechtheid en de liefde tot de waarheid; niet de diplomatie maar de liefde tot de naaste en de zelfverloochening; niet het verlangen naar succes maar het verlangen om te zijn en te weten.”

Lees die zinnen nog eens. Meestal leren de volwassenen kinderen en jongeren die kleine deugden aan. Omdat ze schrik hebben in hun plaats. Neem dat geld bijvoorbeeld. Je moet er genoeg van hebben om er niet meer aan te hoeven denken. Als je te weinig hebt, is het niet OK. Maar als je er te veel van hebt, is het ook niet OK. Heb je dat woord “generositeit” begrepen? Ik vind het een van de

mooiste dingen die er bestaan, en een van de moeilijkste: je geeft weg. Zomaar. Je deelt met je vrienden wat je hebt zonder daar veel bij na te denken. Omdat je de andere een plezier wil doen. Omdat je te veel hebt. Je wil daar niets voor terug. Het vreemde is dat vaak mensen die niet zo veel geld of huizen of ik weet niet wat hebben, juist "genereus" zijn. Ik bewonder ze.

Hartelijke groet!

Luc Devoldere

Ik heb die brief sinds de dag dat mijn moeder ermee aan kwam zwaaien enkele keren herlezen. Er zit iets in dat me bijblijft... "generositeit"... Ik had nog nooit van het woord gehoord, maar ik ga het onthouden. En het misschien ook proberen zelf te zijn...Genereus... Wie Luc Devoldere is, heb ik moeten googelen. Hoe hij bij mij terecht kwam...werkelijk geen idee. Maar ik ben blij dat ik diegene was tot wie hij zich richtte. En misschien formuleer ik ooit wel eens een antwoord.

Deze column werd speciaal geschreven voor de wedstrijd *Woord in actie* en mag niet voor andere doeleinden gebruikt worden zonder de expliciete toestemming van de auteur.

